

Arrest

nr. 322 638 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 1997.

1.2. Verzoekster dient op 30 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 17 juni 2024 gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 september 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Madibhaan clan, subclan Maxaad Bare. U bent afkomstig uit de stad Borama, in de regio Awdal in Somaliland.

Uw moeder overleed in 2013, na haar overlijden ging u met uw broer en zus bij uw oom inwonen. Op 15 februari 2018 trouwde u in het geheim met I. A. D. van de Samaroon clan. Op dat moment waren jullie al 5 jaar samen en was nog niemand op de hoogte van jullie relatie.

Eind 2018 wou de zoon van de oom waar u bij inwoonde met u trouwen. Op dat moment moest u uw huwelijk kenbaar maken, en kwamen zowel uw eigen familie als de familie van uw man er achter. Zowel uw eigen familie als uw schoonfamilie hadden problemen met jullie huwelijk omwille van uw clan. U en uw broer en zus werden uit het huis van uw oom gezet, waarna jullie gingen samenwonen met uw echtgenoot. Begin 2019 kwamen drie vrouwen van uw schoonfamilie die ruzie met u zochten en met u vochten, ze spraken ook slecht over u tegen uw werkgevers. Uw schoonfamilie is machtig en heeft overal connecties, zij zorgden ervoor dat uw man ontslagen werd en zij zorgden er ook voor dat de politie hem arresteerde.

Nadat uw man vrij werd gelaten, kwamen er 5 mannen van zijn familie naar uw huis. Jullie werden meegenomen, opgesloten, mishandeld. Dit was om uw man onder druk te zetten om van u te scheiden. Uw man ging akkoord met de scheiding op voorwaarde dat u werd vrijgelaten. Als gevolg van de mishandelingen kreeg u bloedingen waarna u een miskraam kreeg. Enkele dagen later werd uw man vrijgelaten, hij vertelde u dat de scheiding niet geldig was omdat het onder dwang was. Vervolgens gingen jullie onmiddellijk terug samen wonen. Een aantal maanden later werd jullie huis in brand gestoken als dreigement. Uw oom hielp u daarna terug een huis te zoeken en jullie verhuisden. Op een andere middag kwamen drie mannen van uw schoonfamilie langs toen uw man niet thuis was, u was op dat moment drie maanden zwanger. U werd zwaar mishandeld en door twee van deze mannen verkracht, waarna u het bewustzijn verloor. U werd wakker in het ziekenhuis, waar u verteld werd dat u opnieuw een miskraam had gekregen.

Toen uw oom hiervan hoorde ging hij met ouderlingen van de clan van uw man spreken. Dit leidde tot een discussie en uw oom werd met een wandelstok op het hoofd geslagen, waarna hij naar het ziekenhuis gebracht werd en overleed. Daarop hebben de zonen van uw oom u proberen aan te vallen in het ziekenhuis. Zij verweten u de oorzaak van alle problemen te zijn wegens uw huwelijk met iemand van een meerderheidsclan. Een ouderling van uw clan heeft u toen ter bescherming naar het huis van een vrouw van uw clan gebracht. Zij was ziek en wou naar haar dochter gaan in Turkije. Wegens haar ziekte wou ze liever niet alleen reizen, waarna er beslist werd dat u mee kon reizen om te helpen. U reisde vervolgens met haar naar Hargeisa waarna u op 19 december 2020 Somalië verliet. Op 30 mei 2022 diende u een verzoek voor internationale bescherming in België in.

U vreest vermoord te worden door de uw neven langs vaders zijde. Bijkomend vermeldt u ook dat u gediscrimineerd werd vanwege uw clan en dat u VGV hebt ondergaan.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: een attest waaruit blijkt dat u VGV type 2 hebt ondergaan, foto's van Griekse documenten, een geboorteakte, de overlijdensakte van uw oom, het diploma van uw echtgenoot, een attest van een psycholoog, een attest van een arts waarin littekens vastgesteld werden, een attest van een inburgeringscursus van het Rode Kruis, een attest van Franse les van het Rode Kruis en een stagefiche van Forem.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden hebt aangehaald. Evenmin werden bij de DVZ dergelijke noden vastgesteld in uw hoofde (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, 30 juni 2022). Toen u op de DVZ expliciet gevraagd werd naar uw gezondheidstoestand antwoordde u dat u pijn had aan uw oren maar dat u daarvoor al naar de dokter was geweest (Verklaring DVZ, p. 11 vraag 29). Tijdens het onderhoud bij het CGVS op 17 juni 2024 legt u een attest van een arts voor waarin beschreven staat dat er littekens vastgesteld werden, en als bijkomende letsels geheugenverlies en depressieve symptomen vermeld worden. Daarnaast legt u attest van uw psychotherapeut, P. G., voor waaruit blijkt dat u opgevolgd wordt wegens posttraumatische stress. Tijdens het onderhoud bij het CGVS antwoordt u dat u zich oké voelt wanneer de protection officer u vraagt hoe het met u gaat bij aanvang van het onderhoud (CGVS, p. 2). Gedurende het

hele onderhoud was u in staat om betekenisvolle antwoorden te geven op de vragen. Bovendien blijkt uit de voorgelegde de attesten geenszins dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze deel te nemen aan de standaardprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat er twijfels bestaan over uw clanafkomst. U verklaart dat u tot de Mahdibaan clan behoort, subclan Maxaad Barre. Uw beide ouders waren beiden van dezelfde clan, uw vader werkte als schoenmaker tot zijn vertrek in 2010 en uw moeder was schoonmaakster en verkocht ook eten. U verklaart dat u discriminatie ervoer omwille van uw clan, onder andere toen u op school zat. U ging eerst naar een overheidsschool, waar de discriminatie te erg was waarna u naar een betalende privéschool ging (CGVS, p. 7). Uit de beschikbare informatie blijkt dat leden van minderheidsclans in Somaliland te maken krijgen met sociale segregatie, economische deprivatie en politieke manipulatie. Hun onderwijskansen zijn beperkt omdat ze algemeen gesproken niet de financiële middelen hebben om hieraan deel te nemen. Indien uw moeder zoals u verklaart, sinds 2010 alleenstaande was en ze drie kinderen moest onderhouden, is het opmerkelijk dat u als Mahdibaan zijnde naar een privéschool zou zijn kunnen gaan tot het tweede jaar secundair. Uit de beschikbare informatie dat vrouwen van minderheidsclans die werken als schoonmaker, of huishoudhulp tussen de één en de vijf dollar per dag zouden verdienen. Uit de informatie blijkt tevens dat er een sterke correlatie is tussen gezinsinkomen en scholingsgraad. Verder verklaart u dat uw clan tot de clanfamilie van Gabooye behoort (CGVS, p. 5). U verklaart ook dat andere minderheidsclans met name de Tumaal, Madibhan Jile en Muse Dhariyo ook Gabooye genoemd worden en dat deze een gemeenschappelijke voorouder hebben met uw clan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat dit niet het geval is. Als Mahdibaan zijnde zou verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent.

U vermeldt doorheen het onderhoud verschillende malen dat u gediscrimineerd werd omwille van uw clan (CGVS, p. 5, 6, 7, 10, 14). Zo was u het slachtoffer van pesterijen op school, werd u uitgescholden en zou u op school niet fair behandeld zijn. Het CGVS erkent inderdaad dat leden van minderheidsclans kwetsbaarder zijn en het slachtoffer kunnen worden van discriminatie, er moet echter vastgesteld worden dat de feiten die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om gekwalificeerd te worden als vervolging als in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw relatie met uw echtgenoot verklaart u dat u kort na het overlijden van uw moeder in 2013 een relatie begon met uw toekomstige echtgenoot (CGVS, p. 8), dat jullie in 2018 in het geheim trouwden, en dat niemand hiervan op de hoogte was (CGVS, p. 9). U gevraagd hoe jullie het zo lang geheim konden houden verklaart u dat jullie enkel spraken via de telefoon, en dat jullie soms afspraken aan de moskee op vrijdag en elkaar dan gedag zeiden (CGVS, p. 9). U verklaart dat toen uw huwelijk aan het licht gekomen was, uw oom u vroeg of jullie samen geslapen hadden als man en vrouw (CGVS p. 19) en dat u daarop antwoordde dat jullie echt getrouwd waren en dat jullie doen wat een man en een vrouw doen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u samen met uw broer en uw zus bij uw oom inwoonde na het overlijden van uw moeder in 2013 (CGVS p. 8, 10), en dat uw huwelijk bekend is geworden op het einde van 2018 (CGVS p. 18). Dit wil zeggen dat u ongeveer 5 jaar een geheime relatie had met uw echtgenoot zonder dat iemand dit opmerkte, en dat u dit ook na uw huwelijk nog een tijd geheim heeft kunnen houden. Als jonge vrouw inwonende bij haar familie is het niet plausibel dat dit vijf jaar lang onder de radar kon blijven zonder dat iemand zich vragen stelde, ook omdat u zelf impliceerde dat u na uw huwelijk seksuele betrekkingen had met uw echtgenoot. U kan onvoldoende duiden hoe uw relatie zo lang onopgemerkt kon blijven. Uw bewering dat jullie contact telefonisch verliep is geen afdoende verklaring voor het feit dat u uw relatie zo lang geheim kon houden, en komt niet overeen met wat u verklaart over uw betrekkingen met uw echtgenoot na uw huwelijk (CGVS, p. 8, 9 en 19).

Verder verklaart u over de reactie van uw man, toen u hem over uw clan vertelde, dat hij u zei dat hij geschoold was en het voor hem niet uit maakte (CGVS, p. 8). Wetende dat hij tot de meerderheidsclan Samaroon behoort is dit zeer opmerkelijk. U verklaart verder dat jullie beslisten om het geheim te houden, omdat jullie wisten dat jullie problemen zou krijgen vanwege jullie clans (CGVS, p. 9). U verklaart ook dat uw man al eerder een huwelijk had voorgesteld, maar dat u het uitstelde omdat jullie problemen zouden krijgen (CGVS, p. 9). U gevraagd hoe u zelf redeneerde verklaart u dat u al discriminatie kende, en dat als u in de toekomst kinderen zou krijgen met uw man dat zij niet dezelfde problemen zouden mogen meemaken die u ook gekend had. Jullie hadden kennelijk geen plannen gemaakt voor het geval dat jullie geheim huwelijk

ontdekt werd, en hebben pas gehandeld wanneer het onvermijdelijk werd en u van uw oom moest trouwen met uw neef (CGVS p. 14).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in Somalië de clan een van de belangrijkste sociale structuren is. Deze is bepalend voor de identiteit, de mate van bescherming en ondersteuning waarop personen beroep op kunnen doen, alsook de sociale status. Clan vormt de basis van de organisatorische structuur en de rechtsstructuur van de Somalische samenleving. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gemengde huwelijken in Somalië zeer zelden voorkomen, erg taboe zijn, en dat ze vaak leiden tot gewelddadige conflicten. In Somaliland, de regio waar u woonde, wordt een zuivere clanlijn nog belangrijker geacht dan in de rest van Somalië, wat maakt dat gemengde huwelijken er nog meer in de taboesfeer verkeren. Leden van minderheidsclans worden door meerderheidsclans als onrein beschouwd, en hebben een zeer lage status in de maatschappij. Gezien het bovenstaande is het niet aannemelijk dat uw echtgenoot geen problemen gehad zou hebben met uw clan. Ook het feit dat u een Sheikh gevonden zou hebben om uw huwelijk te voltrekken, en getuigen die dit wilden doen is gezien het grote taboe rond gemengde huwelijken niet plausibel.

Indien u inderdaad vijf jaar samen was met uw huidige echtgenoot voor jullie trouwden, zou op z'n minst verwacht kunnen worden dat jullie een plan uitgewerkt zouden hebben gericht op een toekomst. Gezien uw leeftijd en de Somalische context was het te verwachten dat men op een bepaald moment van u zou verwachten dat u zou trouwen, voor uw echtgenoot geldt hetzelfde. Uit uw verklaringen blijkt ook dat zowel u als uw echtgenoot zich bewust waren van de problemen die uw huwelijk ongetwijfeld met zich mee zou brengen (CGVS, p. 9), desondanks hebben jullie hier op geen enkel moment op geanticipeerd. Al het voorgaande maakt dat u doorheen uw verklaringen er niet in slaagde om uw huwelijk aannemelijk te maken, er wordt bij deze dan ook geen geloof aan gehecht.

Aan de problemen die voortvloeien uit dit huwelijk kan dan logischerwijze evenmin enig geloof worden gehecht.

Los daarvan kunnen bij deze problemen de volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo verklaart u dat u eerst werd aangevallen door drie vrouwen die familie waren van uw man, dat er daarna vijf mannen aan uw huis kwamen die jullie opsloten, mishandelden en een echtscheiding afdwongen (CGVS, p. 15). Vervolgens zei uw man u dat de scheiding niet geldig was omdat het onder dwang was en ging u onmiddellijk terug samen wonen (CGVS, p. 21). Enkele maanden later stak uw schoonfamilie jullie huis in brand op klaarlichte dag terwijl u en uw echtgenoot thuis waren (CGVS, p. 21). U gevraagd of het niet veiliger was om ergens anders naartoe te verhuizen, weg van uw schoonfamilie, antwoordt u dat uw clan overal in Somalië gediscrimineerd wordt en dat jullie nergens veilig zouden zijn. U gevraagd of u hierna maatregelen genomen heeft verklaart u dat u naar uw oom belde die een huis voor jullie vond (in Borama). Verder verklaart u dat u uw geboortestad niet zomaar kan verlaten, en dat de familie van uw man u overal in Somaliland zou vinden omdat zij connecties hebben met de overheid. Indien jullie inderdaad problemen van deze grootorde zouden ondervonden hebben omwille van jullie huwelijk, zou op z'n minst verwacht worden dat u en uw echtgenoot toch zouden nadenken over hoe dit verder zou moeten in de toekomst. Uit uw verklaringen blijkt dat uw schoonfamilie het jullie heel erg duidelijk maakte dat zij niet zouden stoppen vooraleer jullie huwelijk ontbonden was, en dat jullie in Borama niet veilig waren. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u en uw man ooit hebben proberen anticiperen op het gedrag van uw schoonfamilie, of dat jullie hebben stilgestaan bij hoe jullie met deze situatie in de toekomst verder moesten.

Gelet op het geheel van alle bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Betreffende uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw oom en het diploma van uw echtgenoot dient opgemerkt dat het loutere kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook staat de inhoud ervan in deze beslissing niet ter discussie. Uit de overlijdensakte kan echter geenszins worden afgeleid dat het dodelijk hersenletsel van uw oom veroorzaakt werd door uw problemen. Dat u type 2 besneden bent en een lidkaart hebt van Gams (CGVS, p. 4) wordt evenmin betwist. Gevraagd wat u vreest naar aanleiding van uw besnijdenis verwees u naar menstruatieproblemen en stelde u dat u na een bevalling opnieuw zou dichtgenaaid worden. Dit is echter een loutere blote bewering, temeer omdat uit het door u voorgelegde attest blijkt dat u niet geïnfibuleerd bent geweest. Bovendien blijkt uit bovenstaande dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u geschetste familiale situatie. Het CGVS kan dan zich dan ook niet uitspreken over uw situatie in geval van terugkeer. De inhoud van de kopieën van de Griekse documenten worden evenmin betwist. Het gegeven dat u hier Franse les en een inburgeringscursus volgt en stage loopt houdt geen verband met uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst. De psycho-medische attesten werden hierboven reeds besproken. Er dient nog toegevoegd dat in het attest van dr. M. A., gesteld wordt dat uw

littkens veroorzaakt zijn door familiaal geweld, er wordt echter niet geduid hoe de oorzakelijkheid hiervan werd vastgesteld

Hoe dan ook ressorteren psycho-medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Borama, regio Awdal in Somaliland te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Wel betwisten Somaliland en Puntland de controle over de (grens)regio's Sool en Sanaag, alsook over het gebied Cayn, deel van de regio Togdheer. In februari 2023 riepen leiders van de Dhulbahanteclan de betwiste regio's Sool, Sanaag en Cayn, uit tot de onafhankelijke deelstaat SSCKhaatumo bestuurd door de Somalische federale overheid, en vroegen de Somalilandse strijdkrachten zich terug te trekken uit het gebied. Hierop braken in de stad Las Anod, de hoofdstad van de regio Sool, gevechten uit tussen milities van de Dhulbahanteclan en veiligheidstroepen uit Somaliland. De situatie bleef gespannen met periodes van kalmte, afgewisseld door sporadische opflakkingen van het geweld in de stad, of in de buurt van de stad, maar niet meer in die intensiteit zoals in de maand februari 2023.

Wat betreft **Sanaag**, controleert Somaliland de westelijke delen van de regio en Puntland het oostelijke deel. De controle over het gebied dat aan de regio Bari in Puntland grenst, wordt betwist. Het aantal veiligheidsincidenten in Sanaag was in de periode van januari tot en met november 2023 laag, met name 15.

ACLED noteert vooral battles in deze regio. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen verschillende clanmilities. In augustus 2023 braken er gevechten uit tussen de Sacad Yoonus-subclanmilitie en de Habar Jeclo Habo-subclanmilitie. Dit clanconflict hield drie dagen aan en kostte het leven aan minstens 18 militiestrijders. Al-Shabaab, die aanwezig is in het noordoostelijke deel van de regio Sanaag, claimde de verantwoordelijkheid voor vier geweldsincidenten. De groepering is in de regio ook betrokken bij goudmijnactiviteiten en heft lokale belastingen. In de verslagperiode klasseert ACLED vier incidenten onder de filter civilian targeting met in totaal vier burgerdoden. Het gaat over twee moorden in het kader van clanwraak, de onthoofding door al-Shabaab van een vermoedelijke khat-/mirahandelaar en de moord op een Ethiopische vluchteling door onbekenden.

De veiligheidssituatie in **Somaliland** is relatief stabiel. De drie regio's **Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer**, met uitzondering van de stad Buhodle in Togdheer waar de controle wordt betwist tussen Puntland en Somaliland, staan onder volledige controle van de Somalilandse administratie en strijdkrachten. Ze behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers. In Awdal en Wogooyi Galbeed worden er tussen januari en november 2023 respectievelijk drie en vier veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED. Het geregistreerde geweld in de regio Togdheer schommelt in de verslagperiode tussen één en drie incidenten per maand (27 in het totaal). Het gaat voornamelijk om gevechten tussen Somalilandse veiligheidsdiensten en lokale clans enerzijds en tussen clans onderling anderzijds. Voor november 2023 noteert ACLED het hoogst aantal battles, namelijk 11. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en de Sool Sanaag Cayn (SSC)-militie rond Buhodle. ACLED noteert 54 dodelijke slachtoffers in de verslagperiode, waarvan 52 door battles. Er worden geen burgerdoden geregistreerd voor dit type van geweld. De dodelijke slachtoffers zijn voornamelijk clanmilitieleden en soldaten van het Somalilandse leger.

Niettemin staande **Puntland** de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt het gebied nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van veiligheid, zoals de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab en ISS en rivaliteit tussen clans en strijdkrachten. De regio Bari kent de meeste geweldsincidenten van Puntland. Het staatsbestuur en veiligheidsapparaat van Puntland heeft de volledige controle over de regio **Nugaal**. Tussen januari en november 2023 registreert ACLED 25 veiligheidsincidenten in de regio Nugaal, waaronder 15 onder de categorie battles. Dit zijn gevechten tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten onderling, tussen onbekenden en de Puntlandse politie en clanconflicten. ACLED noteert in totaal 40 van de 44 dodelijke slachtoffers in de regio Nugaal onder deze categorie, waaronder ook burgers. Wat violence against civilians betreft, noteert ACLED onder de 9 geregistreerde incidenten, onder andere schietincidenten door Puntlandse veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende schutters.

In de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023** worden de regio's **Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugaal** bestempeld als regio's waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugaal sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar enig middel:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij motiveert dat er ‘twijfels rijzen’ omtrent de clanafkomst van verzoekende partij: [...]

Verzoekende partij merkt op dat haar man werkte en de schoolkosten betaalde. Verzoekende partij was gefocust op school omdat haar moeder het belang van studies beseftte en wenste dat ook haar kinderen zouden studeren. Immers, de provincie Awdal kent een lange geschiedenis op vlak van onderwijs en dus is educatie van groot belang aldaar: [...]

Aldus motiveerde de moeder van verzoekende partij haar om te blijven studeren ondanks alle discriminatie zou tegenkomen en heeft haar moeder voor zover zij zelf in de mogelijkheid was hard gewerkt voor het onderwijs van haar kinderen: [...]

Dat educatie van groot belang was voor de Madiban clan blijkt ook uit het feit dat de heer Barkhad Jama Batuun heeft gestudeerd en op die manier in het parlement heeft kunnen zetelen om zo toch de clan te kunnen betrekken in de overheid: [...]

Dit was des te meer een reden tot motivatie voor de minderheidsclan om tot elke prijs deel te nemen aan het onderwijs en doorheen de discriminatie te vechten.

II.1.2. Verwerende partij gaat als volgt verder: [...]

Verzoekende partij benadrukt dat zij voor vijf jaar lang een telefonische geheime relatie had met haar man en dat zij dit verborgen kon houden van haar familie omdat zij enkel in de nacht met elkaar belden en elkaar zagen aan de moskee: [...]

Verwerende partij mag dit dan wel vreemd vinden, maar zij dient rekening te houden met de culturele context van Somalië en niet alles vanuit een Westerse bril bekijken. In Somalië is het niet mogelijk om een vrije relatie te ontwikkelen en ontdekken en dus dienen koppels dit op een andere manier te doen zoals in casu telefonisch.

II.1.3. Vervolgens motiveert verwerende partij dat het ongeloofwaardig is dat de echtgenoot van verzoekende partij akkoord ging om met verzoekende partij te huwen: [...]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Zij kan niet bepalen welke clanleden op wie mogen verliefd worden en met wie zij in het huwelijksbootje mogen stappen. Dat het weinig aannemelijk is dat een persoon die behoort tot een meerderheidsclan huwt met of verliefd wordt op een persoon die behoort tot een minderheidsclan belet niet dat het weldegelijk gebeurt onder geheime omstandigheden. Bovendien ontbreekt het verwerende partij volledig aan inlevingsvermogen. De gevoelens van liefde namen de overhand en verzoekende partij en haar echtgenoot werden verliefd op elkaar en huwden uiteindelijk in 2018. Op welke manier verzoekende partij betrekkingen heeft gehad met haar man tijdens de periode dat het huwelijk nog geheim was, heeft zij niet verteld tijdens haar groot onderhoud uit zowel schaamte over dit onderwerp alsook werd hierover niet verder ondervraagd. Het is dan ook niet eerlijk van verwerende partij om dit pas achteraf op te werpen zonder de kans te hebben gegeven aan verzoekende partij om hierover meer toelichting te verschaffen.

Verder wenst verzoekende partij het volgende toe te voegen. Immers, de echtgenoot van verzoekende partij stelde haar wel gerust dat zijn familie het huwelijk zou accepteren omdat hij enig kind was. Verzoekende partij ging er aldus vanuit dat het moeilijkste obstakel - het overtuigen van haar schoonfamilie- geen probleem zou zijn en wachtte het juiste moment af om dit met haar eigen familie te delen.

Echter, nog voor dat verzoekende partij dit kon aankaarten, kwam het huwelijk van haar met haar neef ter sprake en had zij geen andere keuze dan het op dat ogenblik te spreken haar familie over haar geheim huwelijk. De schoonfamilie reageerde helaas op een andere manier dan zij had geanticipeerd en liep het slecht af voor verzoekende partij.

II.1.4. Tot slot maakt verwerende partij enkele opmerkingen: [...]

Opnieuw ontbreekt het verwerende partij volledig aan inlevingsvermogen. Het was niet evident om simpelweg te verhuizen en zeker niet aangezien verzoekende partij ook diende te zorgen voor haar jongere broer en zus: [...]

De enige vorm van steun die zij kreeg was bovendien van haar oom die ook in Borama woonde: [...]

Het voorgaande in combinatie met de connecties die de schoonfamilie heeft in Somalië maakte dat het voor verzoekende partij nergens in Somalië veilig zou zijn en dus het verhuis binnen Somalië zinloos was. De enige manier om te ontkomen aan het gevaar was hetzij scheiden van haar man hetzij Somalië verlaten: [...]

Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en heeft geen rekennig gehouden met de omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevond. Dergelijke redenering en een compleet gebrek aan objectief onderzoek schendt op flagrante wijze de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij vreest voor haar leven en kan onmogelijk terugkeren naar Somalië. Zij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. Door haar deze te weigeren, schendt verwerende partij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

II.1.5. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Somalië niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij erkent dat de veiligheidssituatie in Somalië complex, problematisch en ernstig is. Over het algemeen blijkt uit de verschillende rapporten, dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds zeer precair is.

II.1.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen en ten onrechte geen geloof hecht aan de afkomst en verblijfplaats van verzoekende partij.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsubsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen met betrekking tot verzoekster M. kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden hebt aangehaald. Evenmin werden bij de DVZ dergelijke noden vastgesteld in uw hoofd (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’, DVZ, 30 juni 2022). Toen u op de DVZ expliciet gevraagd werd naar uw gezondheidstoestand antwoordde u dat u pijn had aan uw oren maar dat u daarvoor al naar de dokter was geweest (Verklaring DVZ, p. 11 vraag 29). Tijdens het onderhoud bij het CGVS op 17 juni 2024 legt u een attest van een arts voor waarin beschreven staat dat er littekens vastgesteld werden, en als bijkomende letsels geheugenverlies en depressieve symptomen vermeld worden. Daarnaast legt u attest van uw psychotherapeut, P. G., voor waaruit blijkt dat u opgevolgd wordt wegens posttraumatische stress. Tijdens het onderhoud bij het CGVS antwoordt u dat u zich oké voelt wanneer de protection officer u vraagt hoe het met u gaat bij aanvang van het onderhoud (CGVS, p. 2). Gedurende het hele onderhoud was u in staat om betekenisvolle antwoorden te geven op de vragen. Bovendien blijkt uit de voorgelegde de attesten geenszins dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze deel te nemen aan de standaardprocedure.”

De Raad stelt vast dat verzoekster deze beoordeling volstrekt onbesproken laat. Zij brengt dan ook geen elementen aan die hier een ander licht op werpen of die alsnog wijzen op een nood aan specifieke steunmaatregelen.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekster verklaart haar herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door haar schoonfamilie en de familie van haar oom, wegens haar huwelijk met iemand van een meerderheidsclan terwijl zij zelf behoort tot een minderheidsgroep. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, omdat:

(a) er twijfels bestaan over haar clanafkomst van de Mahdibaanclan, waarbij (i) het opmerkelijk is dat verzoekster, na het overlijden van haar vader, naar een privéschool kon gaan terwijl uit de beschikbare objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de onderwijskansen van leden van de Mahdibaanclan beperkt zijn omdat ze in het algemeen niet de financiële middelen hebben om naar zo'n school te kunnen gaan en (ii) haar moeder werkte als schoonmaakster of huishoudhulp en uit beschikbare informatie blijkt dat zij maar tussen de één en vijf dollar per dag verdienen en er een sterke correlatie is tussen gezinsinkomen en scholingsgraad;

(b) de discriminatie die verzoekster verklaarde te hebben ondervonden onvoldoende zwaarwichtig is om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming;

(c) het niet plausibel is dat verzoekster ongeveer vijf jaar een geheime relatie had met haar echtgenoot zonder dat iemand dit opmerkte en dit ook na haar huwelijk nog geheim kon houden, terwijl ze als jonge vrouw nog inwoonde bij haar familie, waarbij (i) verzoekster zelf impliceerde na haar huwelijk seksuele betrekkingen te hebben gehad met haar echtgenoot en (ii) haar bewering dat ze telefonisch contact hadden geen afdoende verklaring vormt voor het feit dat ze haar relatie zo lang geheim kon houden en niet overeen komt met haar verklaringen over haar betrekkingen met haar echtgenoot na haar huwelijk;

(d) de reactie van verzoeksters echtgenoot op haar bekentenis dat ze tot een minderheidsclan behoorde zeer opmerkelijk is, waarbij verzoekster verklaarde dat hij zei dat hij geschoold was en het voor hem niet uitmaakte;

(e) het verbazingwekkend is dat verzoekster en haar man geen plannen hadden gemaakt voor het geval hun geheim huwelijk werd ontdekt en het pas bekendgemaakt hebben wanneer het onvermijdelijk werd omdat verzoekster van haar oom met haar neef moest trouwen;

(f) het niet aannemelijk is dat verzoeksters man geen problemen zou gemaakt hebben van het feit dat ze een lid is van een minderheidsclan, gelet op het taboe dat rond gemengde huwelijken tussen iemand van een meerderheidsclan en iemand van een minderheidsclan hangt, waarbij (i) het in Somaliland, de regio waar verzoekster woonde, nog belangrijker wordt geacht om een zuivere clanlijn te hebben en (ii) het bovendien opmerkelijk is dat verzoekster een sheikh gevonden heeft om haar huwelijk te voltrekken en er getuigen bij haar huwelijk waren;

(g) gelet op het feit dat ze vijf jaar samen was met haar man voordat ze trouwden, er op z'n minst verwacht kon worden dat zij een plan zouden hebben uitgewerkt over hun toekomst, waarbij (i) gezien haar leeftijd en de Somalische context het te verwachten viel dat men op een bepaald moment van haar zou verwachten dat ze zou trouwen, net zoals dit ook te verwachten viel van haar man en (ii) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zowel zij als haar echtgenoot zich bewust waren van de problemen die hun huwelijk konden veroorzaken maar desondanks nooit een plan hebben gemaakt voor als deze problemen zouden optreden;

(h) nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij en haar man ooit hebben proberen anticiperen op het gedrag van haar schoonfamilie of hebben stilgestaan bij hoe het in de toekomst verder moest met hun huwelijk terwijl de familie van haar man verzoekster niet aanvaardde.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. Wat betreft het door verzoekster gevolgde onderwijs, wordt de commissaris-generaal bijgetreden waar hij vaststelt dat: *“Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat er twijfels bestaan over uw clanafkomst. U verklaart dat u tot de Mahdibaan clan behoort, subclan Maxaad Barre. Uw beide ouders waren beiden van dezelfde clan, uw vader werkte als schoenmaker tot zijn vertrek in 2010 en uw moeder was schoonmaakster en verkocht ook eten. U verklaart dat u discriminatie ervoer omwille van uw clan, onder andere toen u op school zat. U ging eerst naar een overheidschool, waar de discriminatie te erg was waarna u naar een betalende privéschool ging (CGVS, p. 7). Uit de beschikbare informatie blijkt dat leden van minderheidsclans in Somaliland te maken krijgen met sociale segregatie, economische deprivatie en politieke manipulatie. Hun*

onderwijskansen zijn beperkt omdat ze algemeen gesproken niet de financiële middelen hebben om hieraan deel te nemen. Indien uw moeder zoals u verklaart, sinds 2010 alleenstaande was en ze drie kinderen moest onderhouden, is het opmerkelijk dat u als Mahdibaan zijnde naar een privéschool zou zijn kunnen gaan tot het tweede jaar secundair. Uit de beschikbare informatie dat vrouwen van minderheidsclans die werken als schoonmaker, of huishoudhulp tussen de één en de vijf dollar per dag zouden verdienen. Uit de informatie blijkt tevens dat er een sterke correlatie is tussen gezinsinkomen en scholingsgraad.

Verzoekster stelt dat haar man voor haar educatie betaalde. Zij wijst erop dat ondanks dat ze gediscrimineerd werd, haar moeder haar motiveerde te blijven verder studeren. De Raad wijst er vooreerst op dat het opmerkelijk is dat verzoeksters man haar onderwijs zou hebben betaald, aangezien ze hem pas leerde kennen in 2013, toen ze al 15 jaar oud was en ze maar tot het tweede middelbaar naar school ging. Dat haar man haar schoolkosten betaalde, lijkt dan ook eerder een materiële vergissing in het verzoekschrift. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift immers dat het haar moeder was, die hard werkte om ervoor te zorgen dat verzoekster naar school kon. Dit stemt ook overeen met wat zij in haar persoonlijk onderhoud stelde, namelijk dat zij naar een privéschool kon omdat haar moeder werkte (zie NPO, p. 7). Verzoeker kan hierbij niet verhelderen hoe eerst haar moeder en haar vader die beiden lid zijn van de minderheidsclan Madhibaan, en nadien enkel haar moeder, voor een privéschool zouden hebben kunnen betalen tot het tweede middelbaar. De commissaris-generaal stelde terecht dat dit onaannemelijk is, gelet op de discriminatie die minderheidsgroepen ondervinden in Somalië, de lagere beroepen die ze hierdoor moeten uitoefenen en het weinige geld dat ze hiermee verdienen. Waar verzoekster nog verwijst naar Barkhad Jama Batuun, een parlementslid van haar clan in Somaliland, die de mogelijkheid had om te studeren, wijst de Raad erop dat verzoekster er met deze verwijzing niet in slaagt te verklaren hoe haar moeder en vader en na het overlijden van haar vader, alleen haar moeder, in staat waren om verzoekster naar een privéschool te sturen tot het tweede middelbaar en de kosten hiervan te betalen. Verzoekster verwijst en citeert ook uit informatie over twee onderwijsbewegingen in Somaliland. Verzoekster heeft echter nooit verklaard gesteund te zijn geweest door één van deze bewegingen en maakt ook niet duidelijk wat ze met deze informatie wil aantonen. Ze slaagt er dan ook niet in bovenstaande beoordeling van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.6. Alleszins, zelfs aangenomen dat verzoekster daadwerkelijk van de door haar verklaarde minderheidsgroep Madhibaan is, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een geheime relatie onderhield met iemand van een meerderheidsclan, hiermee in het geheim huwde en vervolgens hierdoor problemen kreeg met haar (schoon)familie. De commissaris-generaal stelde dienaangaande terecht vast dat verzoekster niet kan uitklaren hoe zij haar relatie en huwelijk meer dan vijf jaar geheim kon houden, niettegenstaande dat zij samen met haar broer en zus bij haar oom inwoonde sinds het overlijden van haar moeder in 2013. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij vaststelt dat: *“Als jonge vrouw inwonende bij haar familie is het niet plausibel dat dit vijf jaar lang onder de radar kon blijven zonder dat iemand zich vragen stelde, ook omdat u zelf impliceerde dat u na uw huwelijk seksuele betrekkingen had met uw echtgenoot. U kan onvoldoende duiden hoe uw relatie zo lang onopgemerkt kon blijven. Uw bewering dat jullie contact telefonisch verliep is geen afdoende verklaring voor het feit dat u uw relatie zo lang geheim kon houden, en komt niet overeen met wat u verklaart over uw betrekkingen met uw echtgenoot na uw huwelijk (CGVS, p. 8, 9 en 19).”* Verzoekster stelt dat zij en haar man hun relatie geheim konden houden, omdat zij enkel 's nachts met elkaar belden en elkaar enkel zagen aan de moskee. Dit komt echter niet overeen met wat verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekster verklaarde daar immers, toen zij gevraagd werd door haar oom of zij samen hadden geslapen als man en vrouw, dat zij echt getrouwd was en dat zij en haar man deden wat een man en vrouw doen (zie NPO, p. 19). Ze kan dan ook niet volhouden dat zij haar relatie geheim kon houden omdat ze elkaar enkel 's nachts belden en elkaar zagen aan de moskee, aangezien uit haar voorgaande verklaring blijkt dat ze elkaar ook op andere momenten ontmoeten. Verzoekster werd ook financieel gesteund door haar echtgenoot, via een geldtransfersysteem via haar telefoon (zie NPO, p. 11). Dat verzoeksters oom, bij wie zij inwoonde, hier helemaal niets van zou achterhalen, is niet aannemelijk. Waar verzoekster de commissaris-generaal nog verwijt onvoldoende rekening te houden met de Somalische context, waar het niet mogelijk is om een relatie vrij te ontwikkelen en ze dit dus telefonisch doen, wijst de Raad erop dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze meer deden dan enkel telefonisch contact hadden. Ze slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat ze gedurende vijf jaar haar relatie met haar man geheim heeft kunnen houden.

4.1.7. Verzoekster stelt dat het weinig aannemelijk is, maar dat het wel degelijk gebeurt dat iemand van een meerderheidsclan trouwt met iemand van een minderheidsclan en zij dit in het geheim doen. Zij stelt dat de gevoelens van liefde de overhand namen bij haar en haar man. In deze wijst de Raad er echter op dat uit de landeninformatie, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat een huwelijk tussen iemand van een meerderheidsclan en iemand van een minderheidsgroep een taboe is. In het licht van deze objectieve landeninformatie, is het niet aannemelijk dat verzoeksters echtgenoot geen enkel probleem zou hebben gemaakt van verzoeksters clanaffiliatie. Evenmin is het aannemelijk dat verzoekster en haar echtgenoot geen enkel plan hadden uitgewerkt voor de toekomst, teneinde om te gaan met eventuele problemen die zich zouden stellen. Verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat er reeds mensen werden

vermoord vanwege dergelijke gemengde huwelijken (zie NPO, p. 9), zodat minstens kan worden verwacht dat zij en haar echtgenoot ernstig zouden nadenken over een mogelijke plan, indien hun huwelijk bekend zou geraken. De commissaris-generaal stelde hierbij terecht: *“Gezien uw leeftijd en de Somalische context was het te verwachten dat men op een bepaald moment van u zou verwachten dat u zou trouwen, voor uw echtgenoot geldt hetzelfde. Uit uw verklaringen blijkt ook dat zowel u als uw echtgenoot zich bewust waren van de problemen die uw huwelijk ongetwijfeld met zich mee zou brengen (CGVS, p. 9), desondanks hebben jullie hier op geen enkel moment op geanticipeerd.”* Wat betreft haar schoonfamilie, stelt verzoekster dat haar man haar verzekerd had dat haar schoonfamilie hun huwelijk ging aanvaarden, omdat hij enig kind was. De Raad wijst er echter op dat dit moeilijk te rijmen valt met het feit dat ze het wel nodig vonden om hun relatie vijf jaar geheim te houden en zelfs in het geheim trouwden. Indien verzoeksters man haar werkelijk ervan verzekerd zou hebben dat zijn familie geen probleem zou maken van het huwelijk dan kan er toch verwacht worden dat zij vragen zou stellen bij het feit dat ze hun relatie vijf jaar geheim zouden moeten houden en zelfs in het geheim moesten huwen. Bovendien stelde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud niet dat haar echtgenoot zeker was dat het huwelijk zou worden aanvaard, waarbij zij stelde dat haar echtgenoot eerst wilde huwen alvorens de familie in te lichten, omdat er anders problemen konden opduiken en dat hij later zou trachten om de familie te overtuigen (zie NPO, p. 9).

4.1.8. De commissaris-generaal stelt verder op goede gronden vast dat: *“Los daarvan kunnen bij deze problemen de volgende opmerkingen gemaakt worden. Zo verklaart u dat u eerst werd aangevallen door drie vrouwen die familie waren van uw man, dat er daarna vijf mannen aan uw huis kwamen die jullie opsloten, mishandelden en een echtscheiding afdwongen (CGVS, p. 15). Vervolgens zei uw man u dat de scheiding niet geldig was omdat het onder dwang was en ging u onmiddellijk terug samen wonen (CGVS, p. 21). Enkele maanden later stak uw schoonfamilie jullie huis in brand op klaarlichte dag terwijl u en uw echtgenoot thuis waren (CGVS, p. 21). U gevraagd of het niet veiliger was om ergens anders naartoe te verhuizen, weg van uw schoonfamilie, antwoordt u dat uw clan overal in Somalië gediscrimineerd wordt en dat jullie nergens veilig zouden zijn. U gevraagd of u hierna maatregelen genomen heeft verklaart u dat u naar uw oom belde die een huis voor jullie vond (in Borama). Verder verklaart u dat u uw geboortestad niet zomaar kan verlaten, en dat de familie van uw man u overal in Somaliland zou vinden omdat zij connecties hebben met de overheid. Indien jullie inderdaad problemen van deze grootorde zouden ondervonden hebben omwille van jullie huwelijk, zou op z'n minst verwacht worden dat u en uw echtgenoot toch zouden nadenken over hoe dit verder zou moeten in de toekomst. Uit uw verklaringen blijkt dat uw schoonfamilie het jullie heel erg duidelijk maakte dat zij niet zouden stoppen vooraleer jullie huwelijk ontbonden was, en dat jullie in Borama niet veilig waren. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u en uw man ooit hebben proberen anticiperen op het gedrag van uw schoonfamilie, of dat jullie hebben stilgestaan bij hoe jullie met deze situatie in de toekomst verder moesten.”* Volgens verzoekster was het niet mogelijk om binnen Somalië te verhuizen om aan haar problemen te ontkomen, omdat haar schoonfamilie over geheel Somalië connecties heeft. Ze stelt dat de enige oplossing scheiden was van haar man of Somalië verlaten. De Raad wijst er echter op dat door louter te volharden in haar verklaringen van tijdens het persoonlijk onderhoud, verzoekster er niet in slaagt de gedane beoordeling door de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, noch een nieuw licht te werpen op haar zaak.

4.1.9. In de mate dat verzoekster zich nog zou beroepen op de discriminatie van minderheidsgroepen, betwisten noch de commissaris-generaal, noch de Raad dat minderheidsgroepen (*“low status occupational minorities”*) in Somalië te kampen kunnen hebben met ernstige discriminatie. Er blijkt evenwel niet dat er sprake is van een systematische vervolging van leden van minderheidsgroepen, waarbij de door hen ondervonden discriminatie dermate ernstig is dat er steeds gesproken kan worden van een gegronde vrees voor vervolging. In de EUAA Country Guidance wordt aangegeven dat bij de beoordeling van de ondergane discriminatie rekening moet worden gehouden met de ernst en veelvuldigheid van deze discriminatie, evenals of deze daden zich aanbieden als een cumulatie van verschillende maatregelen. In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer te worden blootgesteld aan vervolging dringt zich verder een individuele beoordeling op, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals geslacht, regio van herkomst en de lokale claudynamiek, de financiële situatie, enzovoort (zie EUAA, *“Somalia Country Guidance”*, augustus 2023, p. 31). Verzoekster blijft in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat er in haar hoofde sprake is van een vrees voor discriminatie die van zo'n aard is, dat er gesproken kan worden over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

4.1.10. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.11. Wat betreft de door verzoekster neergelegde documenten, stelt de commissaris-generaal dat: *“De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Betreffende uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw oom en het diploma van uw echtgenoot dient opgemerkt dat het loutere kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook staat de inhoud ervan in deze beslissing niet ter discussie. Uit de overlijdensakte kan echter geenszins worden afgeleid dat het dodelijk hersenletsel van uw oom veroorzaakt werd door uw problemen. Dat u type 2 besneden bent en een lidkaart hebt van Gams (CGVS, p. 4) wordt evenmin betwist. Gevraagd wat u vreest naar aanleiding van uw besnijdenis verwees u naar menstruatieproblemen en stelde u dat u na een bevalling opnieuw zou dichtgenaaid worden. Dit is echter een loutere blote bewering, temeer omdat uit het door u voorgelegde attest blijkt dat u niet geïnfibuleerd bent geweest. Bovendien blijkt uit bovenstaande dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u geschetste familiale situatie. Het CGVS kan dan zich dan ook niet uitspreken over uw situatie in geval van terugkeer. De inhoud van de kopieën van de Griekse documenten worden evenmin betwist. Het gegeven dat u hier Franse les en een inburgeringscursus volgt en stage loopt houdt geen verband met uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst. De psycho-medische attesten werden hierboven reeds besproken. Er dient nog toegevoegd dat in het attest van dr. M. A., gesteld wordt dat uw littekens veroorzaakt zijn door familiaal geweld, er wordt echter niet geduid hoe de oorzakelijkheid hiervan werd vastgesteld. Hoe dan ook ressorteren psycho-medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.”* De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster geen enkel dienstig argument ontwikkelt, dat de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van de neergelegde stukken, die pertinent en draagkrachtig is, onderuit haalt of hier een ander licht op werpt.

4.1.12. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking type II (hierna: VGV) in Somalië en ter staving hiervan medische attesten bij het CGVS heeft neergelegd. De Raad betreurt dat verzoekster aan dergelijke praktijk werd onderworpen. De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer *“dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld”* en *“dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard”*, in de zin van artikel 48/3, §2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet (zie arrest van de Raad, gewezen in een kamer van drie rechters, met nummer 122.669 van 17 april 2014). *In casu* moet echter worden vastgesteld dat verzoekster, hoe betreurenswaardig ook, reeds werd onderworpen aan VGV type II. In deze dient de Raad vast te stellen dat dit type van VGV als dusdanig niet onderhevig is aan het risico op herhaling. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat er geen concrete indicaties voorliggen dat verzoekster bij een terugkeer zou worden blootgesteld aan de meer verregaande vorm van VGV, zijnde een infibulatie, die een risico op re-infibulatie inhoudt. In die omstandigheden dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet goede redenen voorliggen om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

4.1.13. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Somalië kan blijken. Het motief in de bestreden beslissing aangaande de verhouding tussen de Gabooye en Madhibaan wordt door de Raad als overtollig beschouwd, zodat hier niet verder op dient te worden ingegaan. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit

gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In casu dient vastgesteld dat verzoekster afkomstig is uit de regio Awdal in Somaliland, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

4.2.3. De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op (...) de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op (...) of op (...) het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op (...), de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op (...), en de COI Focus Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op (...) of op (...), in rekening genomen.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Wel betwisten Somaliland en Puntland de controle over de (grens)regio's Sool en Sanaag, alsook over het gebied Cayn, deel van de regio Togdheer. In februari 2023 riepen leiders van de Dhulbahanteclan de betwiste regio's Sool, Sanaag en Cayn, uit tot de onafhankelijke deelstaat SSCKhaatumo bestuurd door de Somalische federale overheid, en vroegen de Somalilandse strijdkrachten zich terug te trekken uit het gebied. Hierop braken in de stad Las Anod, de hoofdstad van de regio Sool, gevechten uit tussen milities van de Dhulbahanteclan en veiligheidstroepen uit Somaliland. De situatie bleef gespannen met periodes van kalmte, afgewisseld door sporadische opflakeringen van het geweld in de stad, of in de buurt van de stad, maar niet meer in die intensiteit zoals in de maand februari 2023.

Wat betreft Sanaag, controleert Somaliland de westelijke delen van de regio en Puntland het oostelijke deel. De controle over het gebied dat aan de regio Bari in Puntland grenst, wordt betwist. Het aantal veiligheidsincidenten in Sanaag was in de periode van januari tot en met november 2023 laag, met name 15. ACLED noteert vooral battles in deze regio. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen verschillende clanmilities. In augustus 2023 braken er gevechten uit tussen de Sacad Yoonus-subclanmilitie en de Habar Jeclo Habo-subclanmilitie. Dit clanconflict hield drie dagen aan en kostte het leven aan minstens 18 militiestrijders. Al-Shabaab, die aanwezig is in het noordoostelijke deel van de regio Sanaag, claimde de verantwoordelijkheid voor vier geweldsincidenten. De groepering is in de regio ook betrokken bij goudmijnactiviteiten en heft lokale belastingen. In de verslagperiode klasseert ACLED vier incidenten onder de filter civilian targeting met in totaal vier burgerdoden. Het gaat over twee moorden in het kader van clanwraak, de onthoofding door al-Shabaab van een vermoedelijke khat-/mirahandelaar en de moord op een Ethiopische vluchteling door onbekenden.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel. De drie regio's Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer, met uitzondering van de stad Buhodle in Togdheer waar de controle wordt betwist tussen Puntland en Somaliland, staan onder volledige controle van de Somalilandse administratie en strijdkrachten. Ze behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers. In Awdal en Wogooyi Galbeed worden er tussen januari en november 2023 respectievelijk drie en vier veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED. Het geregistreerde geweld in de regio Togdheer schommelt in de verslagperiode tussen één en drie incidenten per maand (27 in het totaal). Het gaat voornamelijk om gevechten tussen Somalilandse veiligheidsdiensten en lokale clans enerzijds en tussen clans onderling anderzijds. Voor november 2023 noteert ACLED het hoogst aantal battles, namelijk 11. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en de Sool Sanaag Cayn

(SSC)-militie rond Buhodle. ACLED noteert 54 dodelijke slachtoffers in de verslagperiode, waarvan 52 door battles. Er worden geen burgerdoden geregistreerd voor dit type van geweld. De dodelijke slachtoffers zijn voornamelijk clanmilitieleden en soldaten van het Somalilandse leger.

Niettegenstaande Puntland de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt het gebied nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van veiligheid, zoals de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab en ISS en rivaliteit tussen clans en strijdkrachten. De regio Bari kent de meeste geweldsincidenten van Puntland. Het staatsbestuur en veiligheidsapparaat van Puntland heeft de volledige controle over de regio Nugaal. Tussen januari en november 2023 registreert ACLED 25 veiligheidsincidenten in de regio Nugaal, waaronder 15 onder de categorie battles. Dit zijn gevechten tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten onderling, tussen onbekenden en de Puntlandse politie en clanconflicten. ACLED noteert in totaal 40 van de 44 dodelijke slachtoffers in de regio Nugaal onder deze categorie, waaronder ook burgers. Wat violence against civilians betreft, noteert ACLED onder de 9 geregistreerde incidenten, onder andere schietincidenten door Puntlandse veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende schutters.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 worden de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugaal bestempeld als regio's waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugal sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

4.2.4. Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. De Raad stelt aldus vast dat uit de landeninformatie blijkt dat voor de regio Awdal geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Verzoekster brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprijkt.

4.2.5. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de regio Awdal in Somaliland een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES